

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Strâmtorații.

„Doamne ajută necredinții mele”. (Mc. 9, 24.)

Ingrozitorul adevăr al zilelor noastre este, că omenirea se sbate în cea mai cumplită *criză socială și culturală*. Nu unul sau altul din ramurile de cultură, nu una sau alta din clasele sociale se vede aruncată în val vârtejului dureros al rătăcirilor, ci toți și toate sunt strânși în cleștele aceleiași desorientări și strâmtorări. Se pare că a sosit momentul istoric în care ideile sămănate și răspândite în zilele demult cufundate în nolanul trecutului, se pare că stări și fapte realizate pe vremuri au ajuns să-și dea roadele, producând consențințe și formând puteri, cari sunt cu totul altfel decum și-le închipuiau înaintașii și decum le nădăjduliam noi.

Al impresia că toată lupta, tot sbuciumul gigantic din zilele noastre, ar fi provocat și s'ar învârti exclusiv în jurul problemelor de ordin economic și financiar și că deci preocuparea universală în fond s'ar reduce la problema proletariatului și a șomajului. La aparență așa ar fi, însă aprofundând lucrurile ne convingem că lupta și sbuciumul universal au rădăcini cu mult mai adânci, decât simpla satisfacere a necesităților sociale și economice. Inșiși proletarii și șomerii, deci inșiși desmoșteniții societății, nu se mai preocupă azi exclusiv de înlesnirile economice, de reformele politice și de afirmarea lor socială, ci — împreună cu toate celelalte clase sociale — sunt preocupați de chinuitoarea întrebare: *Care este sensul vieții?*

Cauza și sensul crizei culturale, sociale și economice din vremile noastre, principial sunt a se căuta în temelia greșită pe care s'a clădit viața culturală, socială și economică. Din clipa în care a început opera de laicizare a formelor de viață și de cultură, din acea clipă s'a săvârșit și desbinarea în organismul social și cultural, fiindcă acestor organisme li-s'a luat rădăcinile, adică cugetarea și ideologia creștinească. Așa se esplică de ce societatea și cultura ni-

se înfățișează asemenea unul pom al cărui rădăcini s'au desprins din pământul ce îl alimenta cu hrana și umezeala trebuincloasă, condamându-se însuși la moarte sigură. Formele noastre culturale și sociale stau în strânsă legătură cu soarta religiei creștine, tocmai de aceea marea întrebare actuală nu o mai formează sistemul de locuințe cu o singură cameră, sau locuințele cu două sau trei camere, precum nici chestiunea instituirii de comitete și comisii și nici nu problema creierii de noul ministere și subsecretariate de stat. În fond totul depinde dela corecta soluționare a vieții noastre religioase.

În Europa pretutindeni lumea s'a încurcat în probleme cari nu pot fi soluționate decât în și cu *Duhul lui Dumnezeu*. Ceeace la aparență se crede că este o problemă politică, în fond nu este altceva decât o mișcare religioasă. Ori cât s'ar părea de absurdă afirmațiunea, totuși ea corespunde celui mai real adevăr și anume afirmațiunea că până și socialismul și comunismul și bolșevismul în fond sunt un sol de religie și anume *surogate religioase*. Analizându-le mai de aproape aceste sisteme social-culturale, ne convingem că ele au împrumutat foarte multe principii și formă de viață din religie, de aceea cea mai interesantă, dar în acelaș timp și cea mai importantă și cea mai actuală întrebare este: întrucât poate creștinismul să înlătore infernul crizei sociale și culturale. Spre a putea da un răspuns documentat la această întrebare, înainte de toate să ne ocupăm de întrebarea: cari anume oameni sunt a se înțelege sub noțiunea de *oameni strâmtorați*? Judecând superficiali se pare că oamenii strâmtorați sunt oamenii lipsiți de un cămin familiar corespunzător, oamenii strâmtorați ar fi cei lipsiți de plată suficientă și de hrană îndestulătoare. În realitate oameni strâmtorați nu sunt numai acela cari duc lipsă de haine, de hrană și de locuință igienică, ci mai vârtos oamenii cărora, trăind în *sărăcie spirituală, morală și culturală*, le lipsește sensul vieții, puterea de viață și scopul de viață.

Criza socială culturală a început în clipa în care omul nu a mai fost capabil să atribue vieții culturale-

sociale un senz mai înalt și de valoare vecinică, fiindcă dezvoltarea oricărei personalități are neapărată trebuință de o sferă absolută, de o substanță ideologică mai presus de om și de lumea materială.

Pas de pas ne este dat să auzim chinuitoarea afirmațiune: „așa nu mai merge, așa nu mai poate merge, trebuie să se producă schimbări radicale”. Iar dacă întrebăm cine și pe ce anume căi să se producă schimbările radicale „după cari ahtiază omenirea întreagă, atunci răspunsul sună așa: Trebuie să creștem noi și mai bune condițiunile de viață”.

În acest răspuns se cuprinde convingerea universală curentă, dar în același timp și rătăcirile universale, în al cărei leagăn încearcă omenirea să uite adevărul. Condițiunile de viață mai bune? Ca să vă puteți face o iconă clară despre ceea ce se petrece tot mai în inimile oamenilor cu situație, în inimile oamenilor cari se bucură de mai bune condițiuni de viață, nu aveți decât să-i priviți și să-i studiați. Oamenii cu situație și cu bune condițiuni de viață nu se deosebesc în fond cu nimic de oamenii pe cari ne-am obișnuit să-i considerăm drept oameni strămtorași, nenorociți și neîndreptățiți ai vieții. Adevărații oameni strămtorași în viață nu sunt aceia cari oțtează după hrană mai bună și mai îndestulătoare, după locuință mai încăpătoare, ci oamenii cari nu au fost capabili să dea vieții lor conținut și scop de valoare vecinică. Cităm nu de mult că într'un oraș din Germania un tânăr a încercat să se sinucidă, pentru că să se elibereze de viața care îi devenise un balast. La acel tânăr, în clipa salvării lui, s'au găsit 200 Mărci, adică 8000 Lei în banii noștri. Este evident că nu mizeria materială l-a îndemnat pe acel tânăr să se gândească ca să încerce nefasta faptă, ci motive mai adânci și de altă natură. Acelui tânăr l-a lipsit altceva, l-a lipsit anume *senzul vieții*.

Nici că se poate imagina o mai cumplită nenorocire și o mai tristă și pustie viață omenească, decât viața omului lipsit de forță spirituală. Cel mai de compătimit om este acela, cărui îi lipsește adevărata noțiune de timp și de vecinicie și astfel ajunge să se asemene cu câinele fără stăpân, cu pasărea fără aripi și cu pomul lisit de rădăcini. Unui asemenea om totul îi este indiferent și fără preț: dragostea și pedeapsa, averea și sărăcia, compătimiterea pe aceeași treaptă stau și aceeași valoare au.

Senzul vieții trebuie luat în înțeles sacramental, ceace însemnează că viața nu poate avea drept scop ceva ce ține de ordinea lumii materiale trecătoare, ci că orice activitate și fieceare realizare omenească trebuie să stea sub strălucirea și călăuzirea unui senz primordial și ultim. Înțelegerea acestui senz primordial și ultim a început să se întunece și să se destrame, de aceea am ajuns să ne sbatem în infernul crizelor de tot soiul, cari bântuie azi. Redați vieții conținutul, senzul și scopul ei firesc, așa cum ei se desprinde

din Evanghelia Mântuitorului nostru, și atunci criza culturală și socială se vor soluționa dela sine. De aceea sbucnească din sufletele noastre, mai puternic și mai sincer decât oricând altă dată, dorința nenorocitului părinte din Evangheliile: „Credem Doamne, ajută necredinței noastre.” Amin.

Pr. I. Imbroane

Maica Domnului și suferința.

Cu cât e cineva mai profund și mai sincer stăpânit de iubire, cu atât mai doreros simte loviturile, cari i se aplică iubirii lui. Cu cât este o inimă mai simțitoare, cu atât mai greu suportă atacurile vorbelor și faptelor lipsite de orice simțire. Din ce este un suflet mai gingaș și mai curat, din ce trebuie mai mult să sufere și să plângă pe lumea aceasta.

Și cine are sufletul mai iubitor, mai simțitor, mai gingaș, mai aplecat spre iubire și milă decât femeia, fie în rolul de fiică față de părintele ei, de soră față de frați, de soție față de bărbat sau mai ales de mamă față de copil. Femeia, în urma sufletului așa de bogat dotat de Dumnezeu cu prețioase însușiri de gândire și de sentiment, este sortită să sufere mai mult pe pământ.

Femeia simte instinctiv isvorul din care porcede orice vorbă sau sentiment. Simțul ei extraordinar de fin totdeauna știe să tragă cu exactitate hotarul între pietrele scumpe și între pietrele ordinare. Și fiindcă lumea ignorează puterea de a cunoaște și de a distinge sentimentele femeii, dânsa poartă mai mult pe fruntea ei albă de fildes cununa de spini.

Dar oricât de mult și oricât de des ar înțâlni femeia durerea pe pământ, din cauza felului ei deosebit de a cunoaște lumea, prima ei datorie este să poarte cu demnitate aceasta durere și să o facă isvor de nobilitate pentru toți cei din jurul ei.

Femeia sufere mult de mulțimea ocupațiilor ei fizice, pe cari trebuie să le săvârșească în casa ei și pentru familia ei. Femeia sufere mult pentru felul ei gingaș și iubitor, dar diadema, ființa cea mai aleasă pe pământ, nu este iertat să o lapede niciodată. Viața ei trebuie să o lase condusă de cea mai curată și mai sfântă între femei, de Maica Domnului. Ochii ei nu este iertat să piardă din vedere pe Maica Domnului nici atunci când își ține fiul sfânt în brațe, nici când, fuge cu el din fața primejdiilor ridicate contra fiului ei de oamenii răi, nici când stă dreaptă sub crucea fiului ei.

Când a fost mai aspru și mai josnic batjocurită și hulduită neînnoșta, decât cu ocaziunea morții pe cruce a Domnului nostru Iisus Hristos? Când a fost nedreptatea mai cruntă și mai infumurată față de dreptate, decât atunci când blândului Iisus, pentru în-

vățăturile sale toțelepte și minunile vindecătoare, I s'a aplicat minciuna cu mai multă îndrăzneală și nerușinare contra adevărului, decât atunci când fariseii orbi de răutate I-au prezentat autorităților ca pe un făcător de rele. Când a fost mai necinstită sfințenia și puritatea cerească a vieții, decât atunci când mulțimea fanatizată, îl petrece pe Iisus Hristos la locul de osândă cu huldutele.

Maica Domnului suferea îndoit și suferea tot atât de grav ca fiul ei în toate actele de nedreptate, care a mers până la moarte, dar în sfânta Scriptură, care este o mărturie fideală și exactă a tuturor întâmplărilor din viața Domnului, nu găsim nici măcar o umbră de a supăra măcar cu o vorbă pe dușmanii cei răi și cei nedrepti. Cu ochii plini de lacrimi petrece pe fiul său prin toate huldutele mulțimii și a înțigărilor fariseilor cari au jurat pierzare fiului ei, dar curată, bună, milostivă a rămas până la sfârșit, până la ridicarea ei de pe pământ la ceruri.

Maica Domnului, prin atitudinea ei dreaptă, plină de iubire și de milă, a voit să dovedească tuturor femeilor că lumea aceasta făcută și condusă de Dumnezeu, nu poate fi lumea necinstei, lumea încălcării, ci din contră e lumea lui Dumnezeu, în care stăpânește iubirea și dreptatea. Iată lucrul sfințeniei și a puterii sufiești fără seamăn a Maicei Domnului. De aceea mamele cari vor să-și blasteme copii, sau să se lapede de jugul atâtor datorii impuse mamei și soției prin voința Dumnezescă, le punem înaintea chipul Maicei Domnului. Cu cât vor fi suferințele și greutatea vieții mai multe, cu atât mai mult să se roage Maicei Domnului.

Nu este suferință trupească sau sufiească pe care Maica Domnului să nu o aline.

Din multele, foarte multele, minuni ale Maicei Domnului, să amintim numai una:

„O biată femeie a fost oarbă de 44 ani. Orișicine își poate închipui amarul și desnădejdea ei, fiindcă dintre toate darurile pe cari le-a primit omul dela Dumnezeu, fără îndolală vederea este darul cel mai prețios. La o vreme a auzit sârmana de o vestită mănăstire închinată Maicei Domnului și atunci s'a rugat dânsa din tot sufletul ei: O Maică Marie, dă-mi lumina ochilor, ca să pot să merg și eu să mă închin locașului închinat Tie. Și iată Maica Precistă I-a ascultat rugile fierbinți și cea mai desnădejduită femeie cu ochii plini de lumină a mers la mănăstire și a mulțumit Maicei Domnului.

Orice dureri și orice suferințe grele ve-ți avea, nu uitați să vă rugați de Maica Domnului ca să mijlocească vindecarea voastră dela Tatăl cel ceresc și cu siguranță ve-ți găsi leacul tămăduitor. Precum desnădejdea este cea mai grea boală a sufletului, tot așa nădejdea este răzmul și bucuria cea mai mare a sufletului.

Cu nădejde tare căutați cât mai des Troful

Născătoarei de Dumnezeu din bisericile noastre, în genunchiați și vă rugați cu evlavie, și trupul și sufletul vostru, bătuit de orice boală grea, se va vindeca.

Elena Dr. Giorolanu
protopopeasă.

Necesitatea rugăciunii.

Fiindcă rugăciunea rațiunea noastră o luminează cu zăre cerească și o aprinde cu flacăra iubirii divine, nimic nu există, ce ar împăștia mai bine întunericul, cu care rătăcirea și ignoranța a înfășurat priceperea noastră, sau ce ar curăți mai perfect inima noastră de toată înclinația rea, ca rugăciunea. Aceasta-i apa binecuvântării, ce spală păcatele sufletului nostru, astâmpără selea inimii noastre dornice și în aceea slinge focul pasiunilor, iar rădăcinile virtuții concepute acolo și vlăstarele bunelor dorinți incolțite acolo le nutrește.

Dar mai presus de toate îi recomand — iubite frate — rugăciunea intimă a inimii, mai ales aceea, ce se ocupă cu viața și suferințele Domnului nostru Iisus. Dacă în meditațiile tale vei privi adesea spre El, sufletul tău se va plini cu El, iar conduita-ți internă și externă o vei acomoda Lui. El este lumina lumii; deci în El, prin El și pentru El avem să ne iluminăm. El este acel smochin tainic, despre care sfânta mireasă în Cântarea Cântărilor spune, că în umbra lui trebuie să căutăm recreație. El este viul izvor al fântânii lui Iacob; la acesta trebuie să mergem de multe ori pentru a spăla pata sufletului nostru. Știi că copilașii, auzind continuu cum vorbește muma lor și îngânând mereu după ea cuvintele ei, în fine învață limba maternă: astfel dacă prin meditație ne alipim către Mântuitorul nostru și vom fi atenți la cuvintele, la faptele, la sentimentele, la aptitudinile Lui, vom vorbi, vom face, vom voi similar Lui. Dă, către El trebuie să ne alipim statornic, iubite frate, căci crede: numai prin această ușă putem ajunge la Dumnezeu-Tatăl. Precum sticla oglinzii nu poate reflecta fizionomia noastră, dacă pe latura-i inversă nu este întunecată, așa niciodată în lume n'am fi putut întui Divinitatea, dacă în Iisus Hristos Aceea nu s'ar fi unit cu umanitatea noastră prin Acela, a Cărui viață, suferință și moarte servește subiectul cel mai oportun, cel mai favorabil, cel mai util meditațiilor noastre.

Nu fără motiv Se numește pe Sine Răscumpărătorul nostru: pâine pogorită din cer; precum la orice aliment mâncăm pâine, așa în meditațiile noastre spiritul lui Iisus avem să-l gustăm variat, încât devenind acela hrana noastră, să se însușească prin toate faptele noastre. Pentru această cauză mai mulți autori au împărțit viața-I stănlă și suferințele Sale în diferite puncte, asupra căror să putem necesar medita.

Consacră acestui exercițiu spiritual zilnic o oră înainte de amiază, iar dacă se poate, îndată dimineața,

căci atunci sufletul tău e mai puțin distrat și după odihna de peste noapte este mai ager. Dar nu-i oferi timp mai mult, exceptând cazul, când părintele tău duhovnic ți-ar dispune aceea.

Dacă acest exercițiu poți să-l efectuezi în biserică și acolo vei avea suficientă liniște, așa cred, va fi cât mai bine; căci nici tatăl tău, nici mamă-ta, nici nimeni, cel puțin așa mi-se pare, nu te poate împiedeca, ca în biserică să meditezi o oră; pe când dacă aiârni de cineva, acasă poate nu-ți vei putea permite atare oră liberă.

Rugăciunea ta, fie cea rațională sau verbală, totdeauna o începe așa, ca prezența lui Dumnezeu să ți-o imaginezi înaintea ta. Dela această regulă niciodată să nu te abajii; încurând vei observa, pe cât folos îți va servi.

Rostește rugăciunea: Tatăl nostru, Preasfântă Treime, Născătoare de Dumnezeu și Credeul; când le roștești acelea, înțoarce atenție profundă spre noimile lor; și fînde, ca să te animezi la sentimente cores-punzătoare conținutului lor. Nu te grăbi a te ruga mult, dar ceace comunică lui Dumnezeu, aceea s'o spu cu bucurie. Un singur Tatăl nostru închinat cu evlavie cuvenită valorează mai mult, decât oricâte rugăciuni perorate numai de mântuială.

Asemenea folositoare sunt litaniile, catismele ce sună despre Mântuitorul, despre Preafericita Fecioară Maria și despre sfinți, precum în general și alte rugăciuni. Dar dacă vei posedă darul rugăciunii spirituale, locul prim pururea să-l cedezi acesteia; ba dacă după terminarea acesteia pentru preocupajia ta sau din altă cauză n'ai mai avea timp rezervat pentru rugăciune verbală, de asta nu te mâhni; este de ajuns, dacă înainte sau după meditație vei rosti simplu Rugăciunea Domnului, Născătoarea, Simbolul Credinței.

Dacă în cursul rugăciunii verbale ai simți sufletul tău atras spre rugăciune internă, nu te opune, ci las-o liniștit să se întoarcă acolo; și nu regretă, dacă rugăciunile tale propuse nu le-ai putut termina; căci rugăciunea sufletului și inimei este mult mai plăcută la Dumnezeu și mai folositoare spre mântuirea ta, decât cea efectuată cu buza. Excepționez aci rugăciunile ce sunt impuse fezelor bisericesti, preoților, acelea aceia trebuie să le rostească exact zilnic.

Dacă s'ar întâmpla, că pentru ocupație sau altă pricină justă ai fi împiedecat în meditație toată dimineața: insistă a o suplini aceea după amiază în ora lăzie de la dejun, ca nu cumva să te surprindă somnul, sau să devie spre dauna sănătății tale.

Dar dacă toată ziua n'ai avea ocazie a-ți împlini rugăciunea, suplinește această daună duhovnicească cu rugăciuni repezi sau cu citirea culărei cărți condătoare la evlavie; pelângă asta cu ceva faptă de pocăință anticipează consecvențele acestei neglijențe și propune rezolut în sinea ta, că mâine îți vei îndeplini regulat și punctual rugăciunile tale.

Pr. T. Dr. Potcaș.

Predică de îndemn la mărturisire.

„Când te vei întoarce și vei suspina, atunci te vei mântui.“

Iubiților credincioși.

Tatăl nostru cel din ceruri ne-a clădit dintr'o mână de țărână, ne-a chemat din ne-ființă la ființă, ne-a dăruit suflet din viața-i vecinică vie și văzându-ne întregi și buni, ne-a așezet cu mărinimie în raiul desfătării: să gândim, să simțim și să trăim, bucurându-ne de toate plăcerile vieții, iar ca unică plată, să-l mărim numai dupăcât ni era puțința.

Dar ce s'a întâmplat? Slăbiciunea mândriei întrecând cu mult tăria umilinței noastre, am ascultat mai mult de întuneric decât de lumină și astfel căzând cu toții, din fericiți, drepti și nemuritori ce eram, am ajuns să ne înfrățim cu suferința, să ne îndulcim cu năcazul și să ne îmbrățișăm cu moartea... Dar fiindcă: „Dumnezeu nu vrea moartea păcăto-sului ci să se întoarcă și să fie viu, așa a iubit lumea încât și pe unul născut fiul său L-a dat, ca tot cel ce crede într'ănsul să nu piară, ci să aibă viață de veci!“.

Ei L-a trimis din sânurile Lui în lume, pentru lume și noi L-am primit ca pe unul străin de noi, și L-am scuipat ca pe unul vrednic de dispreț, și L-am pălmuit ca pe unul mincinos, și L-am chinuit ca pe unul fără de milă, și L-am judecat ca pe un fur, și L-am răstignit ca pe cel mai rău dintre tâlhari, și L-am omorât, dar El ne-a dovedit Dumnezeirea Lui când a înviat, când s'a înălțat și când ne-a făgăduit că nu ne va lăsa singuri să pierim, ci iarăși va veni să răsplătească celor drepti și să judece pe cei ce au păcătuit, dar nu se mărturisesc!...

O, dar ce durere, ce rușine și ce frică ne cuprinde, când ne gândim că încă din cele mai vechi timpuri omenirea a fost și este obicinuită, încă, să creadă aproape numai și numai în lucrările mărețe pe cari unul sau altul dintre fiii săi, mai mult ori mai puțin aleși, le plănuiesc cu mintea și le săvârșesc cu puterea, spre mărire deșartă. N'a fost însă în trecut și nici astăzi nu e obicinuită încă, să creadă cum se cere, în lucrările ce întrec cu mult puterea de pătrundere și înțelegere a minții omenesti, pe cari cel mai ales și iubit Fiul al Tatălui din veci le-a prevăzut în cer, iar pe

pământ le-a săvârșit de nenumărate ori, spre mărirea celui ce L-a trimis și spre mântuirea noastră.

Una dintre aceste lucrări tainice este și sfânta mărturisire.

Oamenii fac minuni și cred în ele, deși nu sunt. Nu cred însă, ori chiar de cred încâtva, nu vor să creadă deplin niciodată în minunile pe cari le-a făcut eri, le face încă azi și le va face totdeauna Tatăl lor ceresc!...

El: cutreeră pământul și se sdrobesc, despică apa și se scufundă, spintecă aerul și se prăbușesc, dar nu voiesc să înțeleagă nicicum, că orice cuget, orice vorbă și orice faptă, poate pleca numai dela Dumnezeu și că trebuie să ajungă numai la El.

Nu vreau să audă că fără Dumnezeu, ori peste voia Lui, nimic nu se poate face. Dacă îndrăznești cumva să le explici, că având ajutorul Lui ori ce se poate face, se fac că nu pricep, pentru că cei mai mulți, ori nu cred vorbelor tale, ori nu cred în cel ce te-a trimis să le spui vorbele Lui, să le vestești adevărul Lui și să le dai însuși sfânt trupul și scump sângele Lui, numai după ce s'au mărturisit.

Isus prostimei predica. Ea nu L înțelegea, dar îl asculta ziua și noaptea, pentru că nimeni nu grăia cu așa putere și atâta duh.

În lume era. Lumea îl ura, și totuși îl urma oriunde voia, fiindcă o hrănea cu o pâine, cu doi pești și cu însuși trupul Lui!

Iată, iubitorilor, minunea, care întunecă mintea, nimicește simțirea, sfarmă voința, bolnăvește trupul și omoară sufletul necredinciosului, care nu vrea să se mărturisească prin preot, însuși lui Dumnezeu!

E minunea minunilor și să știți că ea luminează mintea, înalță simțirea, oțelește voința, sfînțește trupul și îndumnezește sufletul, dar numai pe al credinciosului care cu inimă smerită, cu genunchiu plecat, cu lacrimi în ochi și cu hotărârea de a nu mai păcătui, se apropie de deslegarea pe care o primește prin preot, dela însuși Dumnezeu.

„Orice veți lega pe pământ, va fi legat și în cer și orice veți deslega pe pământ, va fi deslegate și în cer, a zis Isus apostolilor, episcopilor și preoților.

Aceasta e minunea de care a grăit și apostolul apostolilor când a zis: „Că să se ispitească omul pe sine și așa din pâine se mănânce și din pahar să bea, că tot cele ce mănâncă ori bea cu nevrednicie, judecată lui își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului“.

O, preaiubiților! Mă înfiorează, mă cutre-

mur și îmi vine să plâng de frică și de rușine, când mă gândesc, cum alergăm cu plăcere în fiecare clipă a vieții unii la alții, să ne împărtășim bucuriile, adică să ne mărturisim unii altora păcatele, dar nu voim nicicum să ne mărturisim măcar de patrucri pe an preotului ales și prin el lui Dumnezeu, care l-a trimis la noi, să ridice suferințele și durerile noastre!

„Când te vei întoarce și vei suspina, atunci te vei mântui!“.

Te întreb și eu, preaiubite frate, când ai de gând să te întorci cu totul dela întuneric la lumină? Când o să silești inima, sufletul, voia și ființa ta întreagă să suspine după Dumnezeu, care păcatele noastre le poartă și pentru noi rabdă durere?

Când o să recunoști cu lacrimi în ochi că El te-a răscumpărat prin scump sângele său? Când o să recunoști înșfârșit și tu, că L-ai vătămat ca nimeni altul și că ar fi timpul să te împaci cu El măcar acum, prin sfânta mărturisire? „Cel ce mănâcă trupul meu și bea sângele meu cu nevrednicie, adică celce nu se mărturisește prin preot lui Dumnezeu, ci cutează a se apropia de sfânta cuminecătură cu inima arsă de păcate și cu suflet cernit de reie, acela nu, nu primește mântul ea pe care o dorește, ci judecată și mănâcă și bea nesocotind trupul și sângele Domnului, după cum zice sfânta scriptură.

Iubiților! Copiii mici îi botezați. Copiii voștri îi spălați, îi curățați și-i înoiți de păcate prin botezul cu apă. Copiii voștri mici și neînțelegători se mântuiesc prin înțelegerea și credința voastră a celor mari, a părinților lor trupești.

Bine, bine, dar voi cei vrâstalei și atât de înțelegători, pentruce nu voiți să dobândiți mântuirea prin mai marea și mai multa înțelegere, credință și putere, a părinților voștri sufletesti? Pentruce nu voiți și voi să vă spălați, să vă curățiți și să vă înoiți prin botezul cu duh și cu foc al celui ce strigă în pustie: „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui“. De ce nu vă mărturisiți toți?

„Iată Eu stau la ușă și bat, dacă ascultă cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina la el și el împreună cu mine“, zice Isus. Pentruce nu deschizi ușa sufletului și a inimii tale? Te rușine să nu se vădească cumva neorânduiala și murdăria care stăpânesc acolo? Oamenii n'o văd, dar să știți că bunul Dumnezeu vede și prin ușile încuiate, lângă cari stă, așteptând ca venindu-ți tu însuși în fire, să alergi la preot, să te curăți prin sfânta mărturisire, ca în urmă numai, când începi să strălucești de curățenie, să vină cu bu-

curie, să facă locaș al Său, din inima și sufletul tău.

El stă așteptând la ușa sufletului tău, Fântâna vieții plină de apă vie e în însăș curtea ta, servii Domnului în toate cărările tale, pentru ce nu le primești?

Luați aminte! „Celce vă primește pre voi, pe mine mă primește; celce vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă, iar celce se lapadă de voi, se lapadă de mine și de celce m'a trimis pre mine“ a zis Iisus apostolilor, episcopilor și preoților.

Vă întreb, iubitorilor, care dintre voi îndrăznește să se lapede de preoții lui Dumnezeu? Care dintre voi vrea să se lapede de Cristos care i-a trimis și le-a dat numai lor puterea legării și a deslegării în cer și pe pământ? Care dintre voi vrea să se lapede de Dumnezeu Tatăl, care L-a trimis în lume pentru lume, ca viață să aibe și s'o aibe din belșug?

Care dintre voi se crede atât de curat, încât îndrăznește să lase a se mai surge și o singură clipă, fără să alerge la sfânta mărturisire, la împăcarea lui cu Dumnezeu?

Eu, ca preot, vă zic împreună cu psalmistul: „Mărturișiți-vă Domnului că e bun, că în veac e îndurarea lui!“.

Ca sol vă zic: mărturișiți-vă preotului, care s'a trimis de sus, numai și numai ca să vă ridice iarăș, la locul de unde ați căzut prin păcatul mândriei și al neascultării!

Insfârșit, ca frate vă îndemn: mărturișiți-vă preotului, care ziua și noaptea cu gândul și vorba, cu vorba și fapta se roagă pentru voi, Amin.

Pr. Mihail Morgovan.

Misiunile religioase din Urseni.

Zilele de 19 și 20 Noemvrie au fost zile de sărbătoare pentru credincioșii bisericii noastre din parohia Urseni.

În afară de misiunea, care s'a ținut în aceste zile aici, a avut loc și șezătoarea Cercului cultural „Astra“.

În vederea acestor serbări a sosit în parohie în ziua de 19 XI. pâr. misionar tractual Melentie Șora, care, împreună cu pâr. local Dimitrie Vidrighin, a săvârșit serviciul vecerniei, predicând despre taina sf. pocăinție cu motto: „Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule și Duh drept înviește întru cele din launtru ale mele“.

După vecernie s'au mărturisit circa 150 credincioși.

Vechea biserică a fost mărturia unei manifestări sufletești vii și pline de conștiință. Alături de părintele local D. Vidrighin s'au aflat distinși învățători Dna și dl Moisa din loc, premergând cu bună pildă în fruntea celor ce nizuiau spre Hristos, în taina Sf. cuminecături.

Sfânta liturghie din 20 Noemvrie a fost săvârșită de Prea Cucernicia Sa Dr. Patrachie Țiucra, protopopul Timișorii, asistat de Sf. Sa pâr. David Voniga, misionarul tractual Melentie Șora, pâr. local Dimitrie Vidrighin și diaconul Alexandru Bocșianu. Răspunsurile liturgice le-a dat corul tânărilor din loc, condus de inv. Moisa.

Frumoasa predică rostită de pâr. protoiereu Dr. Țiucra, a fost ascultată cu multă dobândă sufletească.

După serviciul liturgic, credincioșii respirându-se spre casele lor, curățiji, înolți sufletește, duceau cu ei pacea lui Hristos.

În după amiaza acelei frumoase zile, credincioșii, adunați în număr impunător în sala școlii din loc, au asistat la ședința cercului religios și a șezătorii culturale organizată de Asociația „Astra“.

După cuvântul de deschidere a președintelui Dr. Patrachie Țiucra, a vorbit din partea „Astrei“ pâr. Melentie Șora despre „Alexandru cel Bun“, iar din partea Asociației Clerului Andrei Șaguna a conferențiat cu vervă și competența-i cunoscută Sf. Sa pâr. David Voniga, despre „Momentele liturgice“.

În frumoase cuvinte, părintele local D. Vidrighin mulțumește, în numele credincioșilor, pâr. protoiereu Dr. Țiucra și tuturor celor ce au ostenit pentru reușita serbării, iar pâr. Dr. P. Țiucra protopopul tractual, în cuvântul de încheiere reasumând cele petrecute în aceste zile, roagă ceriul să deschidă sufletele bunilor credincioși, ca sămânța bună să poată aduce rod îmbelșugat.

Nu se poate uita prețioasa contribuție adusă de școală prin corul elevilor, cu dulci cântări și succese declamări, condus de inv. local Moisa.

Dumnezeu să fie cu cei ce se ostenesc întru vestirea cuvântului Lui.

T. F.

Comunicat

Prea C. Părinți protoerei și C. Părinți cond. de oficii parohiale, cari au esarindat sesiile par. vacante și reduse pe anul ec. 1932/33, sunt invitați a înaintă Consiliului nostru eparhial contractele de arândare. Iar sesiile neesarindate în toamna anului 1932, se vor esarindă în calea licitațiunii publice în luna curentă, înaintând Consiliului nostru ep. procesele verbale de licitațiune, pentru aprobare.

Consil. Eparhial.

BIBLIOGRAFIE.

1. „Statul în fața sectelor” de *Dr. Grigorie Gh. Comșa*, Episcopul Aradului. Biblioteca creștinului ortodox. Nr. 105. Prețul 3 Lei. În broșura prezentă preasfinșitul autor, pe baza unor dovezi noi din viața sectelor, atrage din nou atențiunea autorităților de Stat asupra primejdiei sectare, care subminează existența Statului, și totodată face câteva propuneri foarte nimerite în privința măsurilor, pe cari Statul, ieșind din indiferențismul de până acum, ar trebui să le ia fără amânare împotriva infractorilor.

2. „Icoane alese din viața ortodoxiei” de *Pr. Ilarion V. Felea*. Biblioteca creștinului ortodox. Nr. 95—99. Prețul 8 Lei. În broșura prezentă autorul ne prezintă o serie de împrejurări și fapte caracteristice din istoria Bisericii și a neamului nostru, din cari se vede rolul covârșitor pe care l-a avut Biserica ortodoxă în trecutul nostru. Autorul nu ne prezintă lucruri necunoscute, dar expunerea clară și pe înțelesul tuturor face din această broșură de 114 pagini un excelent mijloc de popularizare pentru acele fapte, cari ar trebui să intre adânc în conștiința obștei creștine ortodoxe a neamului nostru.

3. „Iconoclaști și apostafi contemporani” de *Ioan Gh. Savin*, profesor la Facultatea Teologică din Chișineu. Prețul 50 lei.

Autorul cărții este bine cunoscutul apologet al credinței și Bisericii ortodoxe, cel mai abil colaborator al lui Nichifor Crainic în acțiunea întreprinsă prin ziarul „Calendarul” pentru întărirea și adâncirea concepției creștine ortodoxe în obștea intelectualilor noștri. În volumul prezent autorul ne dă într'un mănunchiu 17 din studiile sale mai scurte, publicate în mare parte ca foiletoane în ziarul „Calendarul”. În cele 105 pagini sunt analizate și combătute o serie întreagă de concepții și curente ostile doctrinei și Bisericii ortodoxe: francmasoneria, teosofia, spiritismul, ocultismul, sectarismul, comunismul, bolșevismul, ateismul, deismul, teismul, indiferențismul etc. Toate articolele sunt scrise cu competența specialistului, care dominează în chip desăvârșit materia tratată, dar, ceea ce face cartea și mai prețioasă, și cu convingerea unui suflet adânc înfipt în lăria credinței strămoșești. Pozițiile dușmanului se descompun rând pe rând sub bisturiul maestrului chirurg. Mai pe larg sunt disecate francmasoneria, sectarismul, comunismul și bolșevismul, pe cari autorul le consideră, cu toată dreptatea, ca pe cele mai primejdioase și amenințătoare concepții și curente.

Intelectualii noștri creștini buni, precum și preoșii, vor avea un izvor abundent și admirabil de documentare creștină ortodoxă în această carte, care nu trebuie să lipsească din nici o bibliotecă parohială.

Se pot comanda la *Librăria Diecezană* din Arad, „Pavel Savu” și „Cartea Românească” din București, precum și la alte librării din țară.

Cărțile Părintelui Iosif Trifa.

Un mare răsunset sufletesc au făcut aceste cărți, cari s'au desfășurat în peste 200 de mii exemplare. Multe suflete au aflat pe Domnul și mântuirea, cetindu-le.

Cartea despre Oastea Domnului e o carte ce a hotărât peste 50.000 de oameni să se lase de beții, sudalme și alte răutăți. S'a tipărit a 4-a oară în a 30 mie de exemplare. În românește nu s'a mai scris o altă astfel de carte. Are și peste 60 chipuri frumoase. Lei 40.—. Legată frumos în pânză și hârtie, Lei 60.—.

Insemnările călătoriei la Ierusalim, de suflet mișcătoarea carte, ce-l duce pe cititor, cu sufletul, tot anume pe unde a umblat și a pălămit Mântuitorul. Câte suflete au plâns cetind aceasta carte! S'a tipărit a treia oară; are peste 100 chipuri religioase și vederi dela Ierusalim. Lei 50.—. Legată frumos în pânză și hârtie, Lei 75.—.

Oglinda inimii omului arată în 20 da chipuri, ca niște oglinzi, starea sufletească a celor credincioși și a celor păcătoși. S'a tipărit a doua oară în a 30-a mie de exemplare. E o carte de mare putere sufletească. Lei 20.—.

Mai lângă Domnul meu, mai lângă El, o preadulce chemare a sufletelor să se apropie de Isus Mântuitorul. Cetiți-o și veți afla înși-vă ce poate face această carte. Are 17 chipuri frumoase. Lei 15.—. S'a tipărit a doua oară.

Corabă a lui Noe e o carte anume scrisă pentru vremurile noastre. În aceste vremi de înfricoșate semne cerești, ea strigă pe oameni să se lase îndată de răutăți și să intre în corabia mântuirii. Are 104 pagini și 20 chipuri religioase. Lei 15.—.

Sodoma și Gomora, o carte ce arată că lumea de azi este o uriașă Sodomă și Gomoră de stricăciuni sufletești — și strigă pe oameni să iasă îndată din acest prăpăd sufletec, arătându-le calea mântuirii. Are 15 chipuri religioase. Lei 15.—.

Trăim vremuri biblice, o carte a vremurilor noastre în care veți afla tâlcuite toate urgiile și semnele și arătările cerești din zilele noastre, în lumina Scripturilor, cu 20 chipuri. Lei 15.—.

La picioarele Stăpânului meu, minunata carte a lui Sundar Singh, un apostol al vremurilor noastre, pe care Domnul l-a ridicat din adâncul Asiei să ne predice evanghelia, cu 20 chipuri. E tipărită a doua oară. Lei 15.—.

Fiul cel pierdut, o carte ce tâlcuiește pe larg pilda cu fiul cel pierdut. Mulți au plâns cu fiul cel pierdut cetind aceasta carte și mulți s'au întors cu el »acasă», căzând în brațele Tatălui ceresc. Are și 20 chipuri frumoase. Lei 15.—.

Duhul sfânt, cartea I, cu învățăturii generale despre a treia persoană din sfânta Treime. Cetiți această carte și veți afla că Duhul sfânt este azi cu adevărat un »Dumnezeu necunoscut». Cetiți-o și veți afla în ea lucruri de mare preț. Lei 12.—.

Vântul cel ceresc, cartea II din *Duhul sfânt*, care a ieșit acum de sub tipar. O recomandăm ca pe un Catehism duhovnicesc de lipsă tuturor, pentru că ori ce creștin adevărat este rodul suflării vântului ceresc. Impodobită și cu multe chipuri religioase. Lei 12.—.

Intâia 100 istorioare religioase: o minunată carte, ce cuprinde 100 pilde și istorioare religioase cu 24 chipuri frumoase. E o carte foarte plăcută, care se poate da cu mare folos și în mâna tineretului. Lei 10.—.

A 200 sută istorioare religioase; o minunată carte, ce cuprinde în continuare încă 100 pilde și istorioare religioase, cu 24 chipuri frumoase. Lei 10.—.

Cântați Domnului! cartea de cântări a Oastei Domnului. Despre plăcerea și folosul ei, mărturisește faptul că în decurs de 3 luni s'a desfășurat în 5000 de exemplare. Prețul 25 Lei. Legată 35.

Să creștem în Domnul, o cârtică ce arată, cu multe pilde, cum trebuie să creștem duhovnicește. Lei 3.—

Zacheu, o predică despre cum s'a îndreptat Zacheu vameșul și s'a făcut un om nou. S'a tipărit a doua oară. Lei 4.—

În **Biblioteca Ortodoxiei**, alcătuită de ieromonahul Nicodim Mândiță (adm. par. în Leurda Gârboului, jud. Someș, oficiul Dej), și revăzută de pr. Toma Gherasimescu, prof. de Religie în Roman, au apărut, până acum, peste 20 de numere, bogate în cuprins, împodobite cu clișee, cu istorioare de folos și cu poezii. Această *Bibliotecă* e compusă cu scopuri polemice. Autorul dovedește cu Sf. Scriptură și cu Sf. Tradiție că romano-apusenii și sectarii s'au abătut dela adevărata credință creștină. Lucrul acesta îl expune autorul, în mod detaliat, în primele 13 numere. Dela numărul 14 înaintea, se lămurește pe larg, cu toate dovezile din Sf. Scriptură și Ss. Părinți și pe înțelesul poporului, credința ortodoxă și se dă răspuns la cele mai însemnate întrebări ce se pun în legătură cu ea, în mintea creștinilor de azi. Sunt tipărite pe hârtie bună, format 8°, în 24—32 de pagini.

Fiecare număr costă 6 lei, afară de Nrii 1 și 19, cari costă 8 lei, și Nrii 4 și 20 costă 10 lei. La o comandă de peste 20 de numere, se face reducere de 20% din preț. Se pot comanda atât la autor cât și la pr. T. Gherasimescu.

Iată titlurile primelor 20 de numere din *Bibl. Ort.* 1. Vârtejul rătăcirilor. 2. Ereziiile papistașești. 3. Cine este Papa dela Roma. 4. Cum suceș papistașii înțelesul Sf. Scripturi. 5. Cine este Păstorul Bisericii întregi?. 6. Sfântul duh păstorește Biserica prin Sinoade de Apostoli și Episcopi. 7. Este Papa urmașul Sf. Petru. 8. Intrați în corabia singurei Biserici adevărate ortodoxe. 9. Roma să fie, oare, maica tuturor Bisericilor? 10. Ce au pălmit Sf. Ioan de la Suceava și alți Sfinți, din partea papistașilor. 11. Beția de sânge din trecut, a papistașilor. 12. Cum au venit papistașii în țările române. 13. Desbinarea unei părți din românii ardeleni și unirea lor cu papistașii. 14. Care e calea cea strâmtă și spinoasă care duce la viața veșnică? 15. Credem și întru Duhul Sfânt Dumnezeu. 16. Sfânta Taină a împărtășaniei e temeliea fericirii noastre. 17. Sfintele Taine: Mir-ungerea, Împărtășania, Pocăința și Nunta. 18. Sfânta Taină a Preoției e ancora mântuirii noastre. 19. Feriți-vă de proorocii cei mincinoși! 20. Aștept învierea morților și viața veacului, ce va să fie.

* * *

„**Epistolie**, care cuprinde vestea cea bună, pe care a trimis-o Dumnezeu din cer“. Tipărită cu înalta binecuvântare a P. S. S. Lucian, Episcop al Eparhiei Romanului, Roman 1932. Prețul lei 2. Este o broșurică de 16 pagini, format mic și e compusă în conformitate cu doctrina bisericii noastre. Scopul tipăririi acesteia este de a îndepărta *Epistoliile și Visul Maicii Domnului*, pe cari le pun în circulație unii eretici și cari sunt pline de erori dogmatice și morale. Broșurica de față, scrisă într-un stil popular, poate fi citită și înțeleasă pe deaîntregul — de popor. Cuprinde, mai ales, principii de morală, explicate pe înțelesul tuturor. Fiind o cârtică folositoare, și de zidire sufletească, ar fi bine dacă s'ar răspândi, cât mai mult, printre credincioși. Se poate comanda dela *Librăria Eparhială, Roman*.

Nr. 525 | 1933.

Comunicat.

Cucernicia Sa Părintele Cornel Mureșan din Arad-Grădiște, cu data de 23 Ianuarie a. c. Ni-a înaintat următorul raport:

Tiparul Tipografiei Diecezane Arad.

„Cu supunerea fiiască Vă raportează, că în cursul lunii Ianuarie 1933 am cununat în Domnul 29 perechi; iar în anii precedenți 1931-1932 am cununat 40 de perechi, deci în doi ani și 1 lună numărul concubinilor și acelor ce trăiau cu căsătorie civilă, în parohia nou înființată Arad-Grădiște, a scăzut cu 69 perechi, astfel că după munca mea umilă în parohie abia mai sunt câțiva, cari încă nu-și au binecuvântarea Dumnezelască asupra căsniciei lor.

Raportul acesta îl fac nu din mândrie, ci să contribuie și eu la mulțumirea sufletească a Prea Sfinției Voastre, ca Părinte sufleteș, care lucrați zi și noapte pentru binele și fericirea noastră“.

Aprecieri răvna Părintelui Cornel Mureșan pentru aducerea enoriașilor săi la Hristos.

Raportul din chestiune îl comunicăm Cucernicilor Preoți, spre a arăta, ce se poate face pentru mântuirea sufletelor prin osteneli neobosite, prudență pastorală și devotament apostolesc.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 1 Februarie 1933.

Consiliul eparhial ort. rom. Arad

Parohii vacante.

Conform ord. Ven. Consiliu Eparhial Nr. 457/1933, se publică concurs pentru alegerea de preot la parohia vacantă de clasa a II-a din Fădimac, cu următoarele emolumente și anume:

a) Sesiunea parohială constatătoare din 30 jugere cadastrale și 2 jugere primite dela Stat prin reforma agrară, parte arător, parte fânaț.

b) Stolele legale.

c) Birul legal, care se la din oficiu.

d) Casa parohială cu 2 camere, cuină, cămară și supraedificate și terenul parohial trelpătrare de juger.

e) Eventualul ajutor dela Stat, pentru care comuna bisericăscă nu garantează.

Alesul preot este obligat să catehizeze la școala primară din loc, fără altă remunerație.

Recurenții, cu prealabila știre a protopopului tractual, se vor prezenta, într-o Duminică, ori Sărbătoare, în Sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie și rituale.

Cererile, însoțite de adnețele necesare și adrese Consiliului parohial ort. rom. din Fădimac, se vor înainta, în termenul concursual, oficiului protopopesc ort. rom. din Balinț.

Recurenții din altă dieceză vor alătura, la cererile de concurs, act, că au binecuvântarea Prea Sf. Sale părintelui Episcop eparhial spre a putea recurge.

Dat din ședința Consiliului parohial ort. rom. din Fădimac, ținută în 15 Ianuarie 1933.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu: Ioan Trifu protopopul Balințului.

—□—

2—3

Red. responsabil: Protopop SIMION STANA